

COLOFON

Jaargang 11, nummer 3

Foto omslag

Kristian Lievense, met banaan.

Redactie Buitenblad:

Sjaak Veken
Kees Kramer
Wouter Caro
Joost van Helvert
Miguel Alvares
Joris van Berkel
Chris Ridderbos
Maarten Deenen

Kopij sturen naar:

buitenblad@domrenner.nl

Oplage

130 stuks

Kopijdatum volgende BuitenBlad

November

USWV de Domrenner wordt gesponsord door:

Dupree Cycles – Xtreme Bikes
Snel Tweewielers
Let me do it!
Co van Beek Tweewielers
Trias Sportfysiotherapie
Ortho Fysiotherapie

Het BuitenBlad is het officiële orgaan van de Utrechtse Studenten
Wielervereniging de Domrenner.

Club van Honderd

Loet Scholma

Beste lezers,

Voor u ligt al weer één van de laatste hoogstandjes van de huidige redactie. Er is een tijd van komen en gaan. En ook dat geldt ook voor de redactie. Met veel plezier hebben wij twee (Wouter, Sjaak, Joost en Kees), dan wel één (Joris, Chris, Maarten en Miguel) jaar u voorzien van alle informatie over de hoogtepunten en dieptepunten binnen de Domrenner. Wij hopen de geschiedenis in te gaan als de redactie van de sterke verhalen, met een knipoog naar onze 'deadlines'. Het was zwaar om het stokje over te nemen van onze illustere voorgangers Rob, El & Paul, maar het valt nog zwaarder om het stokje door te geven aan een nieuwe redactie. Natuurlijk zullen wij sporadisch ons steentje aan toekomstige buitenbladen bij dragen. De rest van het werk zullen wij overlaten aan een volledig nieuwe redactie. Geïnspireerd geraakt door al onze sterke verhalen, denk je het beter te kunnen of ons minstens te kunnen evenaren, dan kun je, je tijdens de komende ALV beschikbaar stellen voor de nieuwe redactie. Wij kunnen begrijpen dat de emotie zich na ons aangekondigde afscheid van u meester gemaakt. Niet getreurd, ook in dit nummer hebben we weer genoeg sterke verhalen opgenomen.

De kickoff is traditioneel voor voorzitter Jeroen Punt, hij brengt u weer helemaal op de hoogte van de laatste ontwikkelingen en komende evenementen.

Huisfilosoof Chris Ridderbos laat zijn licht schijnen over het afgelopen wedstrijdseizoen. Zonder een Buitenblad voor de mond te nemen, neemt hij de prestaties en vooral de afwezigheid van prestaties van de wedstrijdselectie onder de loep. Het schijnt dat hij deze seizoensevaluatie tijdens één van zijn slapeloze nachten heeft geschreven. Er lijkt een verband te zijn met de trainingsschema's van Geert Scholma en de immer aanwezige druk om de belofte waar te maken.

Arnold 'De penningmeester' Jansen heeft een boeiend betoog geschreven over de introductie van een auto-incassosysteem bij de Domrenner. Aan dit verhaal is zelfs nog een wedstrijd verbonden.

Arnold zal van iedereen die het auto-incasso formulier voor 1 oktober heeft ingestuurd hoogstpersoonlijk zijn of haar fiets poetsen.

Nivard Kagie doet verslag van zijn deelname aan het Nederlands Kampioenschap voor A-amateurs. Een knappe prestatie die helaas ook het einde van zijn seizoen inluidde.

Het verhaal over de Bang Bus behoort zonder twijfel tot de u beloofde sterke verhalen. Drama, hoop, afzien, humor dit waargebeurde verhaal heeft het allemaal.

Kim Pfeifer heeft tijdens de Maratona des Dolomites de bergen van de Dolomieten bedwongen en neemt u mee op haar lijdensweg. Zuster Myrte Pfeifer denkt er het hare van en vertelt hoe zij de Maratona van Kim heeft beleefd.

Mark van Manen groef eens diep in zijn geheugen en zette op papier hoe hij met het wielervirus besmet raakte.

Commissies, de Domrenner doet er ook aan. De commissies zijn het levensbloed van de Domrenner. Het hart van de Domrenner wordt gevormd door het bestuur, zij zorgen ervoor dat het bloed blijft stromen. Af en toe gebruiken de commissies teveel 'Epo' en wordt het bloed te stroperig. Dit is regelmatig het geval bij de buitenbladcommissie. Daarom ging de buitenbladcommissie op werkbezoek bij de altijd 'cleane' sponsorcommissie.

De Redactie

Beste Domrenners,

Een nieuw Buitenblad is weer een feit: na enige rust in de redactie (qua BB dan, op ander gebied werd vlijtig gewerkt) kunnen we weer een editie aan het Domrenner archief toevoegen. Ook deze opgave van ons verenigingsblad zal gretig gelezen worden, dit is toch één van de belangrijke communicatiemiddelen naast de internetsite en de mail.

We hebben een zeer geslaagd introkamp achter de rug: met het recordaantal van 40 man zijn we afgereisd naar Limburg om een weekend lang nieuwe leden te leren kennen en een sportieve en gezellige tijd te beleven. Ik heb het weekend zelf zeer positief ervaren; we hebben aardig wat kilometers gereden, de sfeer was uitermate goed en de nacht kort. Minder gelukkig, als ik dan toch iets moet verzinnen, was ik met

de lekke banden. We werden geteisterd door luchtverlies vanuit verschillende banden maar gelukkig was iedereen behulpzaam en werd er gezamenlijk geholpen aan het verwisselen van de band.

De laatste tijd groeit het aantal leden weer snel en dit komt de vereniging ten goede. Ik hoop dat de nieuwe leden zich snel thuis voelen binnen de Domrenner.

De laatste maanden van het wielerseizoen zijn aangebroken en daarmee ook die van ons bestuursjaar. Dit betekent echter niet dat er niks meer te doen is. Integendeel! Binnen zeer korte tijd wordt het NSK verreden en dat belooft een geweldig evenement te worden. De commissie heeft er een jaar lang voor moeten vergaderen, ploeteren en de bureaucratische molen van de gemeente moeten doorlopen maar het eindresultaat is veel belovend. Dit NSK is nu al een veelbesproken onderwerp onder studenten uit de andere Studenten Wieler Verenigingen.

Nogmaals wil ik iedereen oproepen om als je niet meerijdt ten minste te komen kijken en liever nog: mee te helpen. Er is voor de grote van het evenement een heleboel hulp nodig.

Een andere grote gebeurtenis is de presentatie en verkoop van het lustrumboek. Ook deze commissie heeft veel werk verzet en ondanks dat het de laatste tijd wat rustiger is omtrent dit literaire hoogstandje is het resultaat er niet minder om. Een must-have voor elk enigszins serieus Domrennerlid dus zorg dat je er één te pakken krijgt. De onthulling op 11 oktober zal de verkoop inluiden maar reservering vooraf is mogelijk. Waarschijnlijk moeten we nog tien jaar wachten voor ons volgend lustrumboek dus zorg dat je er nu één hebt. Niks is leuker dan na jaren nog te zien met welke mensen je af hebt gezien tijdens die klassieker of woensdagtraining.

Op 23 oktober is de Algemene Leden Vergadering (ALV). Aangezien ik voor die tijd voor een onderzoeksstage zal vertrekken naar het buitenland zal de Penningmeester de honneurs waarnemen tijdens de wissel ALV.

Goed, ik ga er me eens verdiepen in de rest van het Buitenland. Belangrijke zaken hebben nu eenmaal voorrang!

Met vriendelijke groet,

Jeroen Punt
Voorzitter USWV de Domrenner

Van de voorzitter: Jeroens' Punt

Wedstrijdrenners: blazen hoog van de toren, maar rijden weinig van voren

Bijna ieder jaar worden tijdens de Algemene Leden Vergadering hoge verwachtingen uitgesproken over het nieuwe wielerseizoen. Voor aanvang van het huidige seizoen was dit niet anders. Onze wedstrijdsecretaris en onze wedstrijdrenners waren over het algemeen optimistisch gestemd. Onder andere de terugkomst van Geert Scholma uit Madrid zorgde voor een goede moraal binnen de groep. De invloed van 'De Schol' werd snel duidelijk toen hij eind vorig seizoen, samen met Ronald Franken, binnen no time een hechte NCK-ploeg bij elkaar wist te smeden. Deze ploeg, met als yell 'verstandig rijden', werd niet alleen een geoliede machine maar ook een hechte vriendenploeg. Deuren stonden voor elkaar open, men ging om met elkaars vriendinnen, bananen en repen werden eerlijk verdeeld. De renners uit deze ploeg zouden dit jaar gaan oogsten. Samen met de aanwas van nieuw talent en de strakke trainingschema's van Geert leek alles in kannen en kruiken. Maar hoe anders is dit vandaag de dag? Inmiddels blijkt dat een aantal renners het tot op heden flink heeft laten afweten. Ze zijn er vandoor gegaan met elkaars vriendinnen, deuren blijven dicht en niemand heeft nog bananen of repen. Nu de hoge verwachtingen door een deel van de wedstrijdrenners niet wordt waargemaakt, neemt het gemor binnen de vereniging toe. Vooral de meest fanatieke supporters eisen hiervoor een verklaring. Het buitenblad ging op zoek naar antwoorden en komt met een reactie.

Hoewel de omstandigheden aan het begin van het wielerseizoen nog zeer gunstig leken, zijn een aantal van onze wedstrijdrenners tijdens het seizoen flink door het ijs gezakt. Meerdere verklaringen kunnen hiervoor worden gegeven. Zo heeft het fanatisme van Geert Scholma bij enkele renners zijn tol geëist. Met zijn welbekende trainingschema's en de daaruit voorkomende zaagtandgrafieken, probeert hij de kuiten van de rest van het peloton door te zagen. Om deze schema's optimaal te kunnen benutten werd er in de winter een woensdagavondtraining op gezet. Doordat Geert met een twinkeling in zijn ogen aanstekelijk over wielrennen kan praten, vond hij enkele moedige leden bereid om een keer mee te trainen. Deze ijskoude wintertrainingen in het pikken donker hebben er toe geleid dat de gewrichten van één van de meeste talentvolle wedstrijdrenners Sjoerd Rammelt, aan alle kanten zijn gaan rammelen. Sjoerd is na deelname aan enkele van deze trainingen nooit meer helemaal opgewarmd. De geruchten gaan dat hij nog steeds voor de verwarming zit, het NSK-parcours te bestuderen. Hopelijk kan hij dit najaar hier nog aan de start verschijnen. Tevens heeft 'De Schol' met zijn strakke trainingsregime enkele wedstrijdrenners de stuipen op het lijf weten te jagen. Joris van Berkel at uit protest zijn licentie op en pakte het eerste de beste vliegtuig richting Hong Kong. Sjaak Afhaak werd 's nachts zwetend wakker, draaide zich nog eens om en begon aan een hele lange, diepe winterslaap. Chris de Verschrikkelijke hield lang vol liever 'op gevoel' te willen trainen. Chris is

Advertentie:

Wil jij Utrecht beter leren kennen?

Meld je aan als bezorger en ontdek zo de mooiste plekjes van de Domstad!

De redactie is op zoek naar enthousiaste fietsers (m/v) die tegen een kleine vergoeding het Buitenblad willen rondbrengen.

Mail naar buitenblad@domrenner.nl

dan ook een hele gevoelige jongen.

Een andere grote rots in de branding wat betreft het matig functioneren van enkele wedstrijdrenners is hun deelname aan de buitenbladredactie. Hoewel het bezorgen van buitenbladen goed is voor de conditie, brengt het productieproces ook de nodige stress met zich mee. Zes buitenbladen per jaar produceren, met daarbij diverse strakke deadlines per buitenblad, is de redactieleden niet in de koude kleren gaan zitten. De bijkomende stress is reeds menigmaal in de bovenbenen van één van de redactieleden geschoten. Bij het behalen van een nieuwe deadline lijken de redactieleden weer een serieus jasje uit te doen. Ook de redactievergaderingen zelf zijn niet altijd even gezond. Aan het begin van de vergadering is meestal nog wel duidelijk waar iedereen zo ongeveer zit, maar aan het eind van de avond is de ene schim niet meer van de andere te onderscheiden. Op dat moment staat de kamer inmiddels blauw van de rook. Er moet dan ook regelmatig zware sjek worden opgestoken om de ranzige scheten van Maarten Deenen niet te hoeven inademen. Doordat tevens het bier in overvloed vloeit, komen er aan het eind van de avond meer teksten uit als 'ik hou van jou, zoals een man van een man kan houden' dan teksten die misschien meer voor de hand liggen zoals 'wat wordt de deadline voor het volgende buitenblad?' Door deze handelingswijze zien de redactieleden zich genoodzaakt om buitenbladvergaderingen over meerdere weken, soms zelfs maanden, uit te spreiden.

Het eerst redactielid dat het dit jaar als wedstrijdrenner heeft laten afweten is Joris van Berkel. Hoewel Joris met zijn duurvermogen en klimmercapaciteiten vorig jaar op geaccidenteerd terrein menig Domrenner om zijn moeder heeft laten roepen, reeg hij tijdens zijn deelname aan criteriums de uitslagen nou niet bepaald aaneen. Met de bochtentechniek van Annie M. G. Smidt wordt dit op parkoersen door arbeiderswijken en industrieterreinen een lastige opgave. Verder kan hij met de explosiviteit van Pieter Weening weinig uithalen bij aankomsten zo vlak als een biljartlaken. De Berk heeft nog wel getracht om op het geaccidenteerde terrein in de omgeving van Hong Kong aan

zijn bochtentechniek te werken. Echter, sommige dingen veranderen nooit, dus terug in Nederland zwabberde Joris weer als vanouds op zijn fiets! Gelukkig heeft Berkie in de vorm van het hardlopen een nieuwe passie gevonden. Hij richt zijn versier nu dan ook op de marathon van Amsterdam. Naar het schijnt een snel parcours. Rapper in ieder geval dan dat van de marathon van Hong Kong, waar Joris beste Nederlander werd! Tevens was hij enige Nederlander aan de start.

Een andere Domrenner die het dit jaar flink heeft laten afweten is Wouter Caro. De Knuffel van Tuindorp moest als ervaren wegkapitein 'jonkies' als Matthijs Kuipers wegwijz gaan maken in het peloton. Hoewel Matthijs inmiddels heeft laten zien dat hij een aardig stukje kan fietsen, heeft hij door afwezigheid van de Knuffel duidelijk met opstartproblemen te kampen gehad. Zo was Matthijs regelmatig bij een valpartij betrokken, terwijl Wouter Caro hem in de koers juist op dat schuine paaltje, die gevaarlijke bocht of dat bestelbusje van rechts had kunnen wijzen. De afwezigheid van de Knuffel in het peloton heeft er ook mee te maken dat vrouwengek Wouter Caro, na jaren lang gelukkig geweest te zijn met zijn schatje, op een gegeven moment toch besloot om weer als vrijgezel door het leven te gaan. Echter na enkele weken alleen in slaap te zijn gevallen, begon het hebben van iets te snoepen in bed toch wel erg te kriebelen. Stad en land werden hiervoor afgespeurd, waarbij de hele trukendoos werd opengetrokken. Al snel ontdekte Wouter dat er sprake is van een grote concentratie van zijn type vrouwen in de Utrechtse discotheek de Derrick. Hierbij kon Wouter het 'linkeballen' uit de koers goed gebruiken. Menig schatje werd namelijk met gebroken hart, en soms zelfs zonder ontbijt, naar huis gestuurd! Nadat onze versierder het bed had gedeeld met zo'n beetje al het vrouwelijk schoon uit de Derrick, liep hij ergens anders zijn nieuwe vlam tegen het lijf. Dit resulteerde erin dat de Knuffel noodgedwongen om tien over tien 's ochtends moest afbellen voor de eerste koers waar hij dit jaar aan de start zou verschijnen. Sindsdien is hij ook in geen andere koersen meer gestart.

Ook Chris de Verschrikkelijke heeft dit jaar de hoge verwachtingen niet waar

Als Domrenner kan je geheel gratis en vrijblijvend
een offerte voor een fiets laten maken bij

Cycles Dupree

Al jarenlang de grootste sponsor en trouwste supporter

Jean Paul Dupree

Croeselaan 98

Utrecht

030 2932592

(van tevoren afspraak maken)

kunnen maken. Hoewel hij zelf graag over 'Chris de Verschrikkelijke' spreekt, start de praatjesmaker vooral verschrikkelijk weinig wedstrijden. Chris schijnt dan wel de talenten van Oscar Freire te hebben - snel in vorm, sterk eindschot - hij is tevens net zo kwetsbaar als de kleine Spanjaard. Zo heeft hij vaak te kampen met irritaties aan het zitvlak en moet hij menig training overslaan omdat het voor zijn kwetsbare lichaam beter is om onder een dekentje op de bank te blijven liggen. Toch koos hij er voor om voor zijn eerste koers dit jaar meteen maar te starten in de klassieker 'de Ronde van Brabant'. Met een 40^e plek in zijn eerste wedstrijd, waarbij hij menig van zijn ploegmaats achter zich hield, deed hij dit niet slecht. Toen hij kopman Geert Scholma ook nog eens begon te kloppen op de woensdagtraining, werd het tijd voor het rijden van een tweede klassieker van het jaar in de vorm van 'de Hel van Brabant.' Echter, slecht één kilometer na de neutralisatie lag Chris al op zijn plaat. Voor hem schoven de renners onderuit en Chris dook er overheen. Gelukkig is Casanova Chris zo'n glijder dat hij door de hoge vaart die hij meekreeg toch nog over de eerste kasseistrook wist te glijden! Toen hij achter de volgwagens terug probeerde te komen maar de verkeerde richting op werd gestuurd, knakte er iets. De hele vrijdagavond en zaterdagochtend was hij bezig geweest met het poetsen van zijn fiets, het verwisselen van banden, pasta koken, pasta eten, tas inpakken en nog meer pasta eten. Hij had zelfs een goed feestje laten schieten en daarmee diverse jonkvrouwen in de kou laten staan. Dit allemaal voor slechts een paar kilometer koers. Deze tegenslag is hij niet meer te boven gekomen. Chris heeft inmiddels het plekje van Wouter Caro op de dansvloer in de Derrick overgenomen. Hij heeft zelfs een bagagedrager op zijn racefiets gemonteerd om vrouwelijk schoon een lift naar huis te kunnen aanbieden.

Troetelkind Sjaak Veken, het naar eigen zeggen 'hoofd van de buitenbladredactie', kan met zijn pretoogjes fantastisch over wielrennen praten. Maar voor iemand die zichzelf met Tom Boonen vergelijkt wint hij nog bijzonder weinig wedstrijden. Om dit beeld wat te nuanceren heeft Sjaak al enkele maanden demonstratief een aantal enveloppen met behaalde premies op zijn bureau liggen. Echter,

het schrijven van zijn scriptie heeft in de loop van het seizoen toch zijn tol geëist. Het aantal lagen papier van zijn materscriptie nam dan wel steeds meer toe, zo ook de stoflagen op zijn Red Bull. Als uitlaatklep voor grote spanning die kwam kijken bij het schrijven van een materscriptie, werd door Sjaak Afhaak mening peukie opgestoken. Door deze dubieuze levensstijl heeft Sjaak nog steeds grote moeite met het uitrijden van klassiekers. Een groot dieptepunt was wel zijn deelname aan de Hel van Brabant, waar Sjaak wegens een te grote tijdsachterstand 10 kilometer voor de finish uit koers werd gehaald. Een geruststellende gedachte is wel dat de man met de gouden krullen, na een periode van relatieve rust, het fietsen elke keer weer op een zeer fanatieke wijze weet op te pakken. In juli heeft hij dan ook eindelijk een klassieker uit weten te rijden.

Ondanks dat Rogier Alvares geen deel uitmaakt van de buitenbladredactie, loopt zijn seizoen anders dan waar vooraf op werd gerekend. 'Roger' is een renner met uitstekende sprintersbenen. De hele koers is hij nergens te bekennen, maar met de eindstreep in zicht komt de 'Kogel' dan toch altijd voorbij geschoten. Ook tijdens zijn deelname aan de Marmotte van vorig jaar was Rogier lange tijd nergens te bekennen. Opmerkelijk hierbij was dat de Kogel aan het einde van de rit niemand voorbij kwam geknald. Dit keer kon Rogier zijn trekker niet overhalen. Zelfs de finish kwam niet in zicht. Ondanks dat deze dreun hem niet in de koude kleren was gaan zitten, begon Rogier vol goede moed aan het nieuwe seizoen. Spijtig genoeg knakte in het voorjaar tijdens het Sauerlandkamp het frame van zijn fietst. De schade bleef niet enkel beperkt tot materiele schade, want Rogier bleek mentaal ook geknakt. De mail waarin hij de licentiehouders liet weten dat hij dit jaar niet meer deel zou gaan nemen aan wedstrijden was dusdanig ontroerend dat deze menig computer heeft doen vastlopen van troosteloosheid. De afwezigheid van onze eigen Petacchi kan dan ook als een onthoofding van de Domrenner-trein worden gezien. Gelukkig is Rogier inmiddels weer gesignaleerd op de fiets. Wel ligt zijn focus nu meer bij zijn werk

en bij het naar eigen zeggen 'warmmaken van nieuwe vrouwelijke leden.'

Er zijn diverse redenen genoemd voor het uitblijven van aansprekende resultaten van een deel van onze wedstrijdrenners. Samen met de huidige dopingperikelen in het peloton - waardoor onze licentiehouders op familiefeestjes nauwelijks nog durven te vertellen dat ze wel eens op een fiets zitten - zijn het moeilijke tijden voor onze renners. Ze hopen dan ook op enig begrip van onze kritische fans. Echter, het zou te simpel zijn om als fans bij de pakken neer te gaan zitten. Want gelukkig zijn er dit seizoen ook een aantal renners in positieve zin opgevallen. Vooral de wat nieuwere licentiehouders binnen de Domrenner als Daniël Borst, Matthijs Kuipers, Matthijs Raaben en Nivard Kagie, stellen ons tot op heden niet teleur. Hoewel de vorm van Arnold Pokerface Janssen nog wel eens wisselt, wil hij regelmatig de klinkers uit de straat rijden. Tevens heeft onze kopman Geert Scholma, met een aantal

mooie uitslagen in het voorjaar, de hoge verwachtingen tot op heden waar weten te maken. Het is daarom zaak voor onze morrende leden dat ze hun witte zakdoekjes opbergen, om zich vervolgens vast te houden aan de resultaten die onze wedstrijdrenners tot op heden wel hebben geboekt. Met deze instelling volgen later dit jaar waarschijnlijk nog een hoop mooie uitslagen. Laten we er met zijn allen een mooie tweede helft van het wielerseizoen van maken. Met daarbij het door de Domrenner georganiseerde Nederlands Studenten Kampioenschap, misschien wel als hoogtepunt!

Chris Ridderbos

Olympische sporters helpen wij op weg!

Waarom zou *U* met minder genoegen nemen?

TRIAS

Fysiotherapie & Sportrevalidatie

Erkend faciliteit **Utrecht Topsport** en
Olympisch Steunpunt Midden-Nederland

Kapelweg 10 3566 MK Utrecht
Afspraak sportfysiotherapeutisch consult? Tel: 030-2717508
trias.fysiotherapie@12move.nl

Bericht van de penningmeester

Het zal jullie ongetwijfeld niet ontgaan zijn dat we bij De Domrenner bezig zijn om voor de financiën een systeem van automatische incasso in te voeren. Dat wil zeggen dat vanaf volgend verenigingsjaar zoveel mogelijk betalingen i.v.m. contributie, activiteiten of kledingbestelling automatisch afgeschreven gaan worden. Zowel de vereniging als geheel als de leden zelf hebben hier baat bij. Voor de vereniging is het uiteraard prettig als er zekerheid is omtrent het tijdstip waarop betalingen binnenkomen en het scheelt een hoop administratieve rompslomp en tijd en moeite om leden niet steeds achter de voden te hoeven zitten om hen hun financiële verplichtingen te laten nakomen. Voor jullie, de leden, is het makkelijk dat je zelf geen actie hoeft te ondernemen om je betalingen aan De Domrenner te verrichten.

Om bedragen van jullie rekeningen te incasseren heeft de vereniging uiteraard jullie toestemming nodig. Jullie hebben al enkele malen een e-mail ontvangen met daarin een machtigingsformulier en het verzoek om dit volledig in te vullen, te ondertekenen en terug te sturen. Velen van jullie hebben dit ook al gedaan maar

nog lang niet iedereen! Vandaar dat het machtigingsformulier nu ook hier in het Buitenblad staat. Ik wil jullie vragen om, als je dat nog niet gedaan hebt, het formulier uit dit Buitenblad te halen of een van de mailtjes hierover terug te zoeken en het formulier uit te printen. Vul het vervolgens in en zorg ervoor dat het bij Sportcentrum Olympos terecht komt. Dat kan door het op te sturen naar

USWV De Domrenner
Uppsalalaan 3
3584 CT Utrecht

of door het formulier gewoon bij de balie van Olympos af te geven (voorafgaand aan een training of op een ander moment) met daarbij het verzoek om deze in het postvakje van De Domrenner te leggen.

Vanaf 1 oktober geldt dat voor elke betaling aan De Domrenner die niet via automatische incasso gaat, 1 euro extra in rekening gebracht zal worden. Dus als er voor 1 oktober geen machtigingsformulier is ingeleverd, dan zal bijvoorbeeld de contributie 11 euro bedragen in plaats van 10 euro. Kortom, ruk dat formulier eruit en maak het nog vandaag in orde!

Met vriendelijke groeten,

De Penningmeester

(Arnold Jansen)

Noot van de redactie

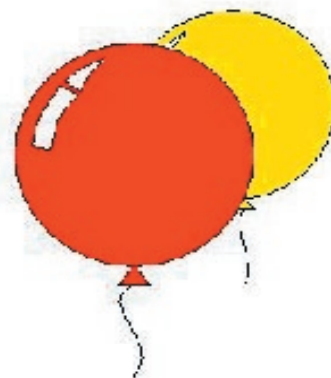
Het **formulier** dat de Penningmeester bedoeld, is tevens het centerfold. We kunnen als redactie namelijk niet toestaan dat het Buitenblad aan stukken wordt gescheurd. Als je de nietjes omvouwt, kan je het formulier netjes losmaken. Als je het incassoformulier al eerder hebt ingevuld, kan je de andere kant gebruiken als poster. NB! Vergeet niet om de nietjes weer terug te vouwen!!!

Verjaardagen

Wij feliciteren:

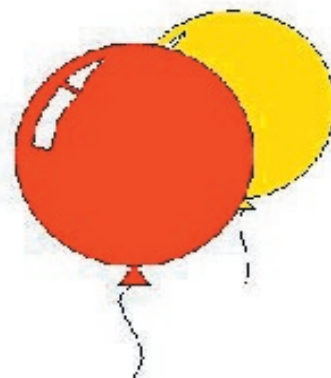
September

- 01 Sjaak Veken (1981)
- 04 Joost Hectors (1975)
- 05 Jeroen van Maanen (1982)
- 06 Wouter Caro (1979)
- 08 Mark Groot (1977)
- 09 Jochem Wigman (1980)
- 09 Kristian Lievense (1981)
- 16 Dirk-Sytse Kootstra (1981)
- 18 Danny van den Deijssel (1981)
- 20 Maarten Dobbelaar (1983)
- 21 Rogier Alvares (1980)
- 28 Jasper van Abswoude (1988)

Oktober

- 05 Sander Smits (1977)
- 06 Jorg van Oostende (1982)
- 06 Alexandra Albrecht (1979)
- 12 Robert Albers (1979)
- 13 Matthijs Raaben (1980)
- 18 Rosanne van Diepen (1985)
- 21 Barend Rip (1978)
- 22 Coen van Wezenburg (1980)
- 23 Erik van Lakerveld (1984)

Het Nederlands Kampioenschap 2007

-Nivard Kagie-

Het was ergens begin mei dat ik in Wieler Magazine een stukje las over het NK voor amateurs-A en Masters in het Limburgse Vijlen. Het precieze parcours was op dat moment nog niet duidelijk, echter de garantie van de organisatie dat het een meer dan selectief en zwaar parcours zou worden, was er wel. Dit was eens te meer, buiten het feit dat meedoen aan een NK op zich al mooi is, een reden om 24 juni met rood te omcirkelen in mijn agenda.

Nu wierp zich bij mij, als relatief wat minder ervaren wedstrijddrijder, de vraag op hoe plaatsing voor dit kampioenschap afgedwongen diende te worden. Navraag bij enkele meer doorgewinterde en gerenommeerde Domrenners bracht enigszins uitsluitsel, hoewel de een andere plaatsingscriteria op wist te noemen dan de ander. Globaal gezien kwam het er op neer dat in een officiële KNWU-wedstrijd bij de eerste 10 gereden moest worden. Ook was er de mogelijkheid je te kwalificeren via de districtskampioenschappen. Helaas viel het DK een beetje ongelukkig, een fietsvakantie in de Dolomieten gooide 'roet in het eten', waardoor ik niet mee kon doen. Zodoende werd het devies top-tien rijden!

Vanwege de fietsvakantie, de Trois Ballons en andere verplichtingen zag ik slechts een mogelijkheid om kwalificatie af te dwingen: het criterium van de Wageningse Muur. Helaas kwam ik hier niet verder dan een 25^e plaats. 'Wie niet sterk is moet slim zijn', dacht ik. Dus ik schreef me gewoon in onder het mom van 'wie niet waagt, wie niet wint'. In juni kreeg ik, hoe onverwacht ook, de bevestiging dat ik mocht starten.

De voorbereidingen verliepen gestaag, tot twee weken voor het NK er een verkoudheid opspeelde waarvan ik dacht dat het weinig om het lijf had. In die twee weken weinig op de fiets gezeten, maar helaas op 24 juni was de fitheid niet terug. Om 15 uur was de start, dus om half een ben ik aangerezen vanuit Maastricht om ruim op tijd te zijn en het parcours te verkennen; vanuit de start ging het gelijk het Vijlenerbos in, een niet al te steile maar verraderlijke klim. Daarna een stuk vlak en een afdaling om vervolgens te beginnen aan een echte kuitbijter van

slechts 200 meter, maar met een maximale stijging van 23%! De finish lag 300 meter na deze beklimming. Kortom, een pittige omloop van 6 km, die 17 keer gereden moest worden.

Gelijk vanuit de start ging het hard het Vijlenerbos in, en zoals wel vaker liet ik me verrassen en reed ik meteen in het achterste gedeelte van het peloton van 130 man. Tot overmaat van ramp was er na 500 meter een valpartij, waardoor een voorste groep van 60 man zich losmaakte. Achtervolgen werd dus de opdracht. In ronde twee voelde ik me zo beroerd dat er het een en ander via 'antiperistaltische bewegingen' uitkwam, vanaf de fiets welteverstaan. Op dat moment was ik van plan om bij de finish de pijp aan Maarten te geven, echter daadwerkelijk van de fiets stappen was, ondanks dat er geen supporters voor me langs de kant stonden, mijn eer te na.

Na 5 ronden had ik het idee dat het wat beter ging, helaas hadden we toen al een achterstand van ruim 3 minuten op de kopgroep. Twee rondes later klonk er enthousiast "Kom op Nivard" van de kant. Het bleek de vader van Kim en diens vriendin te zijn. Door de hartstochtelijke aanmoedigen van de schoonfamilie rees de moraal ineens de pan uit! Ik zag het allemaal weer rooskleurig in. Maar zoals wel vaker komt hoogmoed voor de val. Dit gebeurde mij bijna letterlijk, want in de 9^e ronde miste ik de bocht, aan het einde van de afdaling, waar mijn supporters de ronde ervoor stonden. Gelukkig kon ik nog net op mijn fiets blijven zitten en waren de supporters inmiddels verhuisd naar de klim, waar ik noodgedwongen met een achterstand van 20 sec. op mijn groep langskwam. Bij de finish kon ik weer aansluiten, alwaar onze achterstand 4 ½ minuut bleek te zijn.

De gedachte dat de laatste ronde ingegaan was schoot door mijn hoofd, omdat renners met een achterstand van meer dan 5 minuten uit koers werden genomen. Met de wetenschap dat er nog een man of 40

voor ons reden, kon ik nog een aardige klassering rijden als ik weg zou kunnen komen uit een groep van een kleine 20 man. Omdat het steile klimmetje vlak voor de finish lag, besloot ik daar zo hard mogelijk naar boven te rijden. Aangezien de klim erg smal was reed ik me los vanaf de kop. Aangekomen bij de finish klonk het 'heren, over een ronde worden jullie geklasseerd', waardoor mijn, door Chris geprezen, 'Brabantse gemoedelijkheid' voor even overging in een onvervalste tirade van ordinaire Bossche bewoordingen. Ik werd alweer snel ingelopen, dus er zat niks anders op dan het recept nog een keer te herhalen.

Gelukkig dit keer wel met succes, alhoewel er nog wel iemand in mijn wiel kwam en mij zoals gebruikelijk kansloos liet in de sprint. In de uitslag was ik toch nog terug te vinden op een 35^e plaats, wat al met al geen slechte prestatie is op een NK.

Een week later zou blijken dat ik geveld was door de ziekte van Pfeiffer, waardoor ik het een en ander wel in perspectief kan zien. Dus op naar volgend jaar, en voor iedereen die ook mee wil doen: gewoon inschrijven dus!

Nivard Kagie

Al meer dan **65** jaar een kwaliteitszaak
Eigen fabriek fietsen, op maat en naar wens gebouwd
topservice, snel en bekwaam
1e klas fietsen

Amsterdamsestraatweg 414 a-b-c

3551 CX Utrecht tel. 030 - 244 19 71

info@snel tweewielers.nl

The Bangbus Part I

Donderdag 2 augustus 5:00, het avontuur met de Bang Bus begint vroeg, heel vroeg, te vroeg. Al twee dagen voor vertrek zijn zes dappere renners begonnen met de zorgvuldige planning van wat de vakantie van hun leven zou worden. Alcohol, liefde, doping, valpartijen, afzien, verdriet, hoop, en hele foute muziek zouden de reis met de Bang Bus tot een onvergetelijke ervaring maken. Een valse start omdat de chauffeur van de Bang Bus zich had verslapen kan de pret niet bederven. Vakkundig worden alle carbon frames in de Bang Bus gevouwen. Om 6:30 stuift een volgeladen Bang Bus het IBB terrein af. 't Is koers. De ring bij Brussel dreigt nog roet in het eten te gooien. Even ontstaat er lichte paniek als blijkt dat het team van navigators zit te slapen en de Bang Bus op het centrum van Brussel afkoerst. Gelukkig herkent De Beul van Zuilen de route omdat hij hier al eerder verkeerd is gereden. Na een korte pitstop zet Caro vakkundig een U-turn in om weer terug op de route te komen. Op de ring van Parijs begint de eerste romance van deze vakantie. In een Daewoo Matiz worden twee Françaises gespot, al claxonnerend probeert Bang Bus chauffeur Roger hun aandacht te trekken. Dat lukt, om precies te zijn 0,1 seconden kijken de Françaises onze kant op. Rangggggggggg! Na 20 kilometer staakt Roger eindelijk de achtervolging.

Genietend van het uitzicht op de Puy de Dome worden de passagiers van de Bang Bus plotseling opgeschrikt door een onverwachte moordaanslag. Bam! Een flinke barst in de voorruit. Verschrikt wordt geconstateerd dat de kosten van onze vakantie met een paar tientjes omhoog zullen gaan. De bijrijders weten nog te vertellen dat ze een zwart object op zich af zagen komen. Voor de dierenliefhebbers onder ons, uit forensisch onderzoek is gebleken dat het geen vogel geweest kan zijn. De laatste etappe wordt ingezet met De Beul van Zuilen achter het stuur. De rest van de groep heeft het volste vertrouwen in hem, "want hij is hier eerder geweest". Eindbestemming van de

reis is het pittoreske plaatsje Villefort in Les Cevennes. Wereldberoemd in Frankrijk om zijn Lac du Villefort Maar door ons vooral uitgekozen vanwege het aanwezige stuwmeeren de mogelijkheden op fietsgebied. Twee jaar eerder is Shake the Shaker al op verkenning geweest in dit gebied en met zijn sterke verhalen over de Col du Pré de la Dame heeft hij ook de rest van Bang Bus Crew weten te overtuigen. Op goed geluk belandt de crew op Camping La Palhère. Bij het zien van het zwembad en het campingcafé is de crew gelijk verkocht. De ideale uitvalsbasis voor enkele heroïsche tochten. Terwijl de rest van de crew de tenten opzet, bereidt chefkok Shake the Shaker een uitbundige maaltijd. Het grote stapelen kan beginnen! Eén biertje in de campingbar en de crew is vertrokken. Een rustige nacht wordt het echter niet. Luid gedonder dat nog dagen aan zal houden doet afbreuk aan de nachtrust op camping Palhères.

Dag twee, niet iedereen heeft de overbruggingsetappe naar Villefort even goed verteerd. En dat terwijl vandaag de koninginnerit naar de top van de Col du Pré de la Dame op het menu staat. De koppies die pas om 10:30 uit hun tent komen spreken boekdelen. Vandaag gaan er slachtoffers vallen. Een heel stokbrood, een pain au chocolat en niet te vergeten een koppie koffie later kan de Bang Bus er niet meer onderuit. Vanaf de camping is't gelijk koers als De Adelaar van Lunetten en De Buffel van Tuindorp met gevaar voor eigen leven de afdaling induiken. Nog even doet de Beul van Zuilen zijn naam eer aan met een nietsontziende uitrem actie. De toon voor de rest van de etappe is gezet. Na een korte afdaling komen we in Villefort. Hoewel de terrasjes er verleidelijk bij liggen weten we het dorp ditmaal zonder uitvallers te passeren. Na Villefort wacht ons een nog een klein opwarmertje voor de Col du Pré de la Dame, een venijnig kuitenbijtertje met stukken van maar liefst 10%. Anti-klimmers Caro en Lievense tonen hun goede wil en trekken flink door tot aan de top van het kuitenbijtertje. In de afzink proberen nog een aantal renners weg te rijden, maar uiteindelijk arriveert het peloton en bloc in Genolhac aan de voet van de Col du Pré de la Dame. Voor het bordje

The Bangbus

15 km au sommet du Col du Pré de la Dame vraagt de Beul van Zuilen nog even hoe lang de beklimming is. Ranggggggg! De beklimming is nog niet eens echt begonnen of De Buffel van Tuindorp vliegt er weer in. De Buffel kan het niet verdragen als zijn kilometerteller onder de 30 per uur komt en gaat dan ook helemaal los. Na de eerste schermutselingen scheidt een kopgroep met daarin Shake, Chris De Verschrikkelijke en de Adelaar van Lunetten zich af van de rest van het peloton. Ondanks herhaaldelijke tactische pogingen van de Adelaar om beide concurrenten te slopen laten ze hem zonder al teveel tegen te stribbelen gaan. Na 15 rauwe kilometers is de eerste col in the Pocket en worden de bergpunten verdeeld. De afdaling leidt het peloton wederom naar Villefort. Ditmaal blijkt de aantrekkingskracht van de terrasjes te groot en stapt een viertal renners uit de koers. Na een extra klimmetje schuift ook de rest van het peloton op het aan. Op de slotklim lijkt de gewapende vrede stand te houden, maar als De Buffel van Tuindorp zou De Buffel van Tuindorp niet zijn om toch het eerste bommetje te werpen. Dan, op 200 meter van de camping/finish, zet Shake geheel onverwacht nog een laatste keer aan en klopt De Berk op zijn zwakke punt, de sprint. 's Avonds beginnen de voorbereidingen voor de volgende koersdag alweer. Stapelen! De corpulente maaltijd wordt volgens goed gebruik afgesloten met een bakkie koffie in het campingcafé. 't Is ook hier dat de eerste vakantieromance begint. Met wie anders dan Ridderbos in de hoofdrol.

Dag drie kent ongeveer dezelfde opstartprocedure als dag twee. Stokbrood, pain au chocolat en een straffe bak en voor Shake Veken een pilletje met aminozuren. Al snel leert de Bang Bus crew de kracht van Shake zijn aminozuur pillen kennen. Na de hel op de Col du Pré de la Dame is er voor vandaag een rustige etappe gepland. Het begint goed een mooie afdaling vanuit Villefort naar Pied de Borne. Vanuit Pied de Borne rijden we door een schitterende Gorge alvorens we in St. Laurent Les Bains weer beginnen te klimmen. Shake en de Beul van Zuilen

vertrouwen TomTom van Berkel niet helemaal en vrezen dat de tocht langer zal worden dan hun wordt voorgehouden (en dat klopt) en haken af bij het zien van een terrasje in St. Laurent Les Bains. Onder het mom van 'het is nog maar een klein stukje' gaan Rogero en de Knuffel overstag om verder te rijden. Chris de Verschrikkelijke begint nu pas warm te draaien en ziet het dan ook niet zitten om nu al het terras op te duiken. De vier helden beseffen pas goed waar ze aan begonnen zijn als ze de steile stroken van de Col del Bosc moeten bedwingen. De volgende twee colletjes, de Col de Meyrand en de Col du Pendu worden beter verteerd. In de afdaling van de Col du Pendu gaat het echter fout. De Adelaar van Lunetten ziet het grind in een bocht over het hoofd en duikt met een mooie koprol de berm in. Achter hem kunnen Rogero en de Beul van Zuilen de bocht nog maar net houden. Een paar kleerscheuren rijker, maar verder zonder erg wordt de etappe voortgezet. Na de afdaling is het nog slechts 22 km koers naar de ravitailleringpost in Langogne. Tussen het drukke verkeer blijkt het echter niet ideaal koersen en al snel ontstaat er een breuk in het peloton. De kilometers beginnen hun tol te eisen. Amicaal wordt uiteindelijk gezamenlijk de afdaling naar Langogne ingezet. Om de plaatselijke middenstand te sponsoren wordt groots ingeslagen. 8 Cola, 4 bananen, twee pakken abrikozenrepen en een pak Magdalena's. Met goede moed worden de fietsen weer op gang getrokken voor de laatste 45 kilometer naar Villefort. Volkomen uitgeput komen de vier helden aan op de camping alwaar Shake en De Beul gedoucht en wel op hun zitten te wachten. De Beul heeft zichtbaar genoten en als wij vragen waar die glimlach vandaan komt, bekend hij dat hij op het terras een stuk gateau Basque (een amandelentaart) heeft gegeten. Nog vele malen heeft de Bang Bus Crew moeten horen hoe lekker de taart wel niet was. 's Avonds wordt nog even Villefort op stelten gezet en komt de crew er proefondervindelijk achter dat ze in Frankrijk onder een tartaartje iets anders verstaan dan het vertrouwde stukje vlees uit de Nederlandse supermarkt. Wanneer onze bediende de crew zes peuken aanbiedt

CO VAN BEEK

Uw Fietsenonderdelenspecialist

100 m² Fietsonderdelen
Accessoires – Schoenen – Fiets
en Regenkleding

Abus – Agu – Comus – Conti
Cyclops – Lake – Shimano
Sram – Schwalbe – Terry

Springweg 16 – Utrecht
030 – 231 99 33

www.covanbeek.nl
www.bikepartsonline.nl
www.politiefiets.nl

The Bangbus

kan het restaurant echter niet meer stuk. Vol en voldaan wordt de Bang Bus met ware doodsverwachting weer terug naar de camping gereden.

En op de vierde dag zagen ze dat het goed was, en nam de crew een rustdag. Om het bovenlichaam bij te kleuren werd besloten om de rustdag door te brengen aan het Lac du Villefort. Maar niet nadat Bang Bus chauffeur Wouter Caro de rest van de crew nog liet schrikken door tijdens het inparkeren flink met de koppelingsplaat te stoeien. Op het strand wordt een tactische plaats uitgezocht met een perfect uitzicht op de plaatselijke schoonheden. Aan het einde van de middag blijkt dat het bijkleuren aardig lukt wanneer de eerste rode ruggen zich voordoen. Vol bewondering kijken de plaatselijke schoonheden naar de zonrode bovenlijven van de Bang Bus crew met bijpassende wielermouwtjes. 's Avond staat in het teken van de komst van vrouwelijk schoon. De Buffel van Tuindorp blijkt ook nog een zus te hebben die toevallig gestationeerd is bij de ANWB alarmcentrale in Lyon. Omdat ze haar broertje mistte en omdat ze benieuwd was naar de rest van de crew zou ze een nachtje langs komen op de schitterende camping La Palhère. Speciaal vanwege haar komst wordt een uitgebreide BBQ georganiseerd. Onverwacht ontpopt De Beul van Zuilen zich tot een uitstekend BBQ kunstenaar. Vakkundig worden de stukken vlees één voor één omgedraaid. Die liefde, die passie, die De Beul in het eten stopt zijn we van hem niet gewend. Zou dit dan zijn roeping zijn? Zoals na vier dagen al traditie begint te worden, wordt de dag afgesloten met een Ricard in het campingcafé.

Met de derde koninginnerit voor de boeg en met het vrouwelijk schoon in de buurt is de spanning 's ochtends al te snijden. Zenuwachtig lopen de crewleden heen en weer te dreutelen op zoek naar helm, fietspomp, reserveband, bandenlichters en koersvoedsel. Met Mariëtte, de zus van Wouter in de ploegleiderswagen wordt koers gezet richting Villefort. Daar wacht eerst het bekende kuitenbijtertje, waar net als op de eerste dag de Beul en de Knuffel er vol in vliegen. Het kuitenbijtertje wordt gevolgd door een tempoklim waar de rest van de crew

achter de dery van De Berk omhoog rijdt. Bovenop is het echter gedaan met het niet-aanvalsverdrag. Na een korte afdaling wordt het snel duidelijk dat Shake Veken zich vandaag niet zonder slag of stoot naar de slachtbank zal laten leiden. Al snel rijden Shake en de Berk dan ook weg van het peloton. Vanwege het samen-uit-samen-thuis principe wordt er nog twee keer op het peloton gewacht alvorens de koers pas echt goed losbarst. Vanuit Genolhac wordt er koers gezet richting Le Pont de Montverte. Kop over kop proberen Shake en De Berk zich uit de klauwen van het peloton te ontworstelen. Zouden die aminozuurpillen van Shake dan echt werken? Aan de voet van de Col de la Croix de Berthel hebben de twee het peloton al op minuten gereden. Hoe zou deze titanenstrijd uitpakken? Shake lijkt vandaag over de juiste benen te beschikken om De Adelaar van Lunetten de eerste bergpunten te ontnemen. Halverwege de beklimming komt onverwacht Mariëtte in de ploegleiderswagen langszij. De Adelaar maakt gebruik van het momentje van onoplettendheid en met een versnelling rijdt hij meter voor meter weg bij Shake. Niet veel later staat Mariëtte langs de kant aan te moedigen en moet ze onverwacht vaststellen dat de vogel is gevlogen. Bovenop de Col de la Croix de Berthel smelt de kopgroep weer samen. Een schitterende afdaling leidt de kopgroep de Gorges du Tarn in. Bij Le Pont de Montverte wordt besloten om te wachten op de rest van de crew. Wanneer het peloton ook in Le Pont de Montverte arriveert wordt gezamenlijk een regenpauze ingelast in het plaatselijke café. Vanuit de ploegleiderswagen worden de renners voorzien van extra koersvoedsel. Bij het zien van de menukaart beseffen de renners echter dat dit nog niet genoeg is. Na de regenpauze volgt een pittige beklimming waar al snel blijkt dat niet iedereen de regenpauze even goed heeft verteerd. De Beul en De Buffel trekken 'm gelijk op het buitenblad en na een paar honderd meter zijn de eerste slachtoffers al gevallen. Met name Shake lijkt na zijn bak patat niet meer in staat om de koers hard te maken. Ook de Beul en de Buffel moeten hun ontsnappingspoging bekopen. Alleen Chris de Verschrikkelijk weet zich in het wiel van De Berk te handhaven. Op een iets steiler stuk lijkt ook De Verschrikkelijke het voor gezien te houden. Bijna onderschat de

Berk zijn concurrentie. Vlak voor de top maakt Ridderbos echter de fout om nog één keer bij te schakelen. De Berk kijkt om en ziet de concurrentie naderen. Door nog even naar het buitenblad te schakelen weet hij De Verschrikkelijk toch nog achter zich te houden. De afdaling leidt naar Le Bleymard, alwaar het peloton weer bij elkaar komt. Vanuit Le Bleymard is het een lange kronkelige afdaling naar Villefort. De Buffel zou de Buffel niet zijn als hij niet zou koersen tot hij erbij neerviel. Al snel zet de Buffel zich dan ook op kop van het peloton. Reservekopman Rogero en de meest strijdlustige renner, Shake Veken zijn de eerste slachtoffers. Met een cruisesnelheid van 50km p/u koersen de vier koplopers over het licht aflopende stuk naar Villefort. Aan de voet van de slotbeklimming is het beste er van af maar toch doet de Beul van Zuilen een laatste poging om De Berk van zich af te schudden. De Berk wil zich niet weer laten verrassen en weet met een versnelling De Beul nog uit het wiel te rijden. Vlak voor de camping/finish doet de Beul nog een laatste onverwachte poging om de Berk voorbij te snellen maar het mag niet baten. Met de gedachte aan de heerlijke maaltijd

die de crew nog staat te wachten perst ook de Berk er nog een laatste versnelling uit. Vanavond zal stand-in ploegleider en zus van Wouter, Mariëtte, namelijk voor de Bang Bus crew koken. En de hoge verwachtingen worden waargemaakt! Helaas, nadat Kristian de autoradio van Mariëtte heeft gemaakt vertrekt ze alweer richting Lyon. Wederom wordt deze mooie dag beklonken met een glaasje Ricard in het stamcafé op de camping. En omdat onze chefkok van vanavond niet helemaal bekend was met de extreme hoeveelheden voedsel die wielrenners wegwerken worden er ook nog drie schalen frites besteld. Inmiddels is het ook wel duidelijk dat Chris de Verschrikkelijk een onuitwisbare indruk heeft achtergelaten op het meisje van het café. Ze is niet van onze tafel weg te slaan. Het gevoel lijkt niet helemaal wederzijds en zelfs haar gebroken arm, die ze overigens overhield aan een valpartij met haar fiets, lijkt Chris niet veel te doen.

Hoewel op dag vijf alweer een koninginnerit op het programma staat gooit het weer roet in het eten. Na het opstartritueel te hebben afwerkt begeeft de crew zich

Sport- & Orthopedische revalidatie

“Van Huis & Van 't Klooster”

- Fysiotherapie en manuele therapie
- Expertisecentrum knie & schouder
- Medisch testen en trainen

richting Villefort om alvast boodschappen te doen voor het avondeten. Omdat de ochtendkoffie verloren is gegaan aan een lekkende fles afwasmiddel wordt besloten om de dag te beginnen met een bakkie op het terras. Door een kleine inschattingsfout ziet de crew echter over het hoofd dat ze in Frankrijk een uitgebreide middagpauze hebben. Er zit niks anders op dan 3 uur lang op het terras te blijven zitten. Twee koffie en wat pizza's later zet de crew zich dan toch in beweging voor wat sightseeing in het pittoreske Villefort. Voor de plaatselijke kerk wordt nog even een trucage foto gemaakt waarop het lijkt alsof de crew deze vakantie toch naar de kerk is geweest, maar als het echt begint te regenen is de lol er snel af. Tijdens het rondje door het dorp komen we er achter dat er nog een supermarkt in het dorp is die wel open is. Toch worden de drie uur op het terras niet als verloren beschouwd. Omdat het 's middags niet echt op wil klaren worden duikt de crew nog even de boeken in. Toepasselijk genoeg heeft De Knuffel het boek *De Klimmers* bij zich en Ridderbos *De Renner* van Tim Krabbé. De Mont Aigoual, de befaamde berg uit De Renner ligt niet ver van onze camping maar zou helaas geen deel uit maken van onze tochten. Rogero pakt het serieuzer aan en leest voor zijn nieuwe studie alvast een boek over ondernemingsrecht. Met zijn spannende verhalen over dochterondernemingen weet hij de rest van de crew stil te krijgen.

Omdat de Bang Bus crew zaterdag nog zal starten in Luik-Bastenaken-Luik en om zich hier op voor te bereiden wordt besloten om al twee dagen van tevoren naar Luik te rijden. 's Woensdags wordt daarom alweer de laatste koninginnerit gereden. Wederom wordt er richting de gorges bij Pied de Borne gekoerst. Ditmaal echter in zuidelijke richting. Na het vals plat wacht de Mont Perier. Een berg die zeker geklasseerd zou kunnen worden als 'l'ompe col'. Geheel onverwacht worden we na het vals plat van de gorge geconfronteerd met de steile stroken van de Mont Perier. Vandaag is het Rogero die probeert om de Adelaar van Lunetten te kortwieken. Hoewel ook de Adelaar zwaar afziet op de stroken van boven

de 10% neemt hij ook hier de bergpunten weg. Boven op de Mont Perier blijkt dat deze onverwacht steile beklimming de doodsteek zal worden voor Shake. Al niet helemaal fris aan de etappe begonnen besluit hij om na de gezamenlijke afdaling naar Les Vans af te splitsen naar Villefort. Maar natuurlijk niet zonder dat er op het terras in Les Vans nog een paar drankjes worden genuttigd. Zoals het de Buffel van Lunetten betaamt trekt hij 'm na de pitstop in Les Vans gelijk op het grote blad. Vol overgave wordt er koers gezet richting Bessèges, bekend van de etappekoers L'Étoile de Bessèges, traditioneel de eerste etappekoers van het jaar (dit jaar gewonnen door Cofidis Belg Nick Nuyens). Door het Provence-achtige landschap en onder luid applaus van alle krekels wordt er stevig doorgekoerst richting Bessèges. Daar besluiten Rogero en Ridderbos om uit de koers te stappen en terug te rijden naar de camping. De Beul, De Buffel en De Berk zijn het koersen nog niet beu en koersen verder Genolhac waar eventueel nog een keer de Col du Pré de la Dame beklommen kan worden. In Genolhac wordt er echter een meerderheidsbeslissing genomen om via de licht oplopende D906 terug te rijden naar Villefort. Hoewel de Buffel vooraf aangaf niet zoveel jus meer in de benen te hebben kan hij het niet laten om het tempo op te trekken. Met een cruisesnelheid van net iets onder de 40 per uur is het peloton zelfs nog eerder op de camping dan de eerder afgescheiden Rogero en Ridderbos. Door gelijk na aankomst een peuk open te steken en flesje bier open te trekken demonstreert de Beul nog even met welk speels gemak hij de etappe van vandaag heeft overleefd. Na een avondje pizzeria wordt de laatste traditionele slotborrel in het camping café gedronken. Met pijn in het hart nemen we afscheid van de camping crew. Dit valt echter in het niet bij het hartverscheurende tafereel dat zich daarna afspeelt. Wanneer de crew het café verlaat toont het meisje van het café haar liefde voor Chris de Verschrikkelijk door hem een zelfgemaakte tekening aan te bieden. Koelbloedig loopt De Verschrikkelijke het meisje van de camping voorbij. Zal dit zesjarige meisje deze traumatische ervaring ooit te boven komen?

Donderdag wordt er al vroeg opgebroken

Oproep:

De Domrenner

Borrel

Dinsdag 25 september
plaats: Ledig Erf
tijd: negen uur

onderwerp:

“Pakken of Passen?”

Aanwezigheid Gewenst

Dresscode: ***Casual***

The Bangbus

om koers te zetten richting Luik. Het eerste deel van de overbruggingsetappe leidt de Bang Bus crew naar het begin van de snelweg in Le-Puy-en-Velay. Dit schitterende bedevaartsoort biedt trekt jaarlijks honderdduizenden toeristen. Wij stoppen echter slechts bij de Géant Auchan om boodschappen te doen en om te ontbijten. Natuurlijk wordt er eerst een bakkie gedaan in het café. Niet vermoedend welke openbaring zich slechts een half uur later ten toon zal 'spreiden', begeeft de Bang Bus crew zich de Auchan. Een bezoekje aan de Géant Auchan is niet zomaar een bezoekje aan de supermarkt, maar een religieuze ervaring op zich. Bij de kassa doet zich de echte openbaring voor. Uit alle 50 kassa's met afzichtelijke Franse kassawijven, stonden wij (niet geheel ontoevallig), in de rij bij Marie Andeline. Marie Andeline, het kassameisje met de diepblauwe ogen. Rangggggg! Deze moderne Maria verschijning zou de Bang Bus crew niet snel vergeten. En nog steeds al terugdenkend verdrink ik in haar ogen. Marie was in ieder geval hét gespreksonderwerp van de terugreis. Dat we al met de terugreis bezig waren werd pas duidelijk toen we ten noorden van Lyon reden. Vanaf daar begon het te regenen en hield niet meer op tot we bij de McDonalds in Maastricht zaten. Doordat we van Metz tot een met de eerste benzinepomp in Luxemburg in de file hadden gestaan was dit echter pas rond een uur of tien 's avonds. Na alle regen die we al hadden gehad en met het vooruitzicht om onze tenten in de stromende regen op een camping in de Ardennen op te moeten zetten werd ervoor gekozen om terug te rijden naar

Utrecht. En zo eindigde het avontuur van de Bang Bus, of toch niet...

The Bang Bus Part II

Vrijdag 10:30, na pas om 3:00 te zijn gaan slapen kun je niet echt enthousiast reageren als Shake belt of je 's middags mee gaat naar Luik. En toch, volgens de bekende weerstations zou het vrijdag en zaterdag redelijk weer zijn in Luik. Omdat de Bang Bus nog tot zondag was gehoord werd besloten om weer terug te rijden naar Luik. Ditmaal met een incomplete Bang Bus crew. Van de originele zes crewleden zagen alleen Shake, De Beul van Zuilen en de Berk het zitten om zich in een nieuw avontuur te storten. Op de camping in Esneux voegde zich daar wel nog Tony de la Snack bij, de broer van Shake en op de dag van LBL zou ook Toufik een vriend van Tony de la Snack zich op zijn full carbon Giant TCR meekoersen. Een uitgebreid koersverslag gaat te ver daarom een verslag in steekwoorden van de 235 km lange tocht van Liège naar Bastogne en weer terug: mist, zon, gratis meters, maar wel hele dure gratis meters, kuilen, heel veel kuilen, Redoute, Marie, Rangggggg!, hongerklopervaring, soep, broodje worst, broodje pita. En weer koers terug naar Utrecht, ditmaal zonder pistop in Maastricht. Met pijn in het hart hebben we afscheid genomen van het fenomeen dat deze trip mogelijk maakte, de Bang Bus.

JvBAankondiging

DONDERDAG 11 OKTOBER: PRESENTATIE VAN HET LUSTRUMBOEK

Op donderdag 11 oktober zal de lustrumboekcommissie niet zondertrots het tweede Domrennerlustrumboek aan u presenteren. Het afgelopen jaar stond in het teken van het tienjarig bestaan van USWV de Domrenner. Allerlei feestelijkheden werden in dit kader georganiseerd: met het verschijnen van het lustrumboek wordt dit jubileumjaar afgesloten.

De lustrumboekcommissie, bestaande uit Geert Scholma, Petra Stranger, Jan Willem Leeuwis & Lexan Pieterse, heeft het afgelopen halfjaar hard gewerkt aan de totstandkoming van het lustrumboek. Nu is het dan eindelijk zo ver: het lustrumboek is af!

Wat staat er in het lustrumboek? Eigenlijk te veel om op te noemen. Per jaar vindt de lezer alles over de vereniging terug. Verhalen, uitslagen, feiten, mythen, anekdotes en roddels: ze staan in dit lustrumboek. Wilt u weten hoeveel leden de vereniging in 2001 had? Wie de eerste vrouw in het bestuur was? Of er ooit een Domrenner (m/v) het Nederlandse Studenten Kampioenschap won? Het staat erin. Naast al dit moois is er bovendien een *all time* smoelenboek samengesteld, waarin ieder lid met naam en foto voor de eeuwigheid als Domrenner gearhiveerd is. De eigen bijdrages die 30 van de belangrijkste leden uit de tien Domrennerjaren schreven over hun persoonlijke Domrenneravonturen mogen hier ook niet onvermeld blijven. Natuurlijk is ook het visuele aspect niet vergeten: het lustrumboek staat boordevol foto's uit het Domrennerarchief.

Dit lustrumboek is een absolute must voor iedereen die met plezier zijn rondjes heeft gefietst bij de Domrenner. Aan de lay-out is zeer veel zorg besteed, en het boek is uitgegeven bij een professionele drukker. Voor de prijs hoeft u het niet te laten, de Domrenner is niet voor niets een *studenten* sport vereniging. Om het betaalbaar te houden is besloten om de minder draagkrachtige *echte studenten* iets te ontzien. Zij betalen 10 euro voor al dit moois. De (reeds werkende) donateurs en oud-leden betalen ietsje meer: 15 euro voor dit unieke stuk Domrennergeschiedenis.

De presentatie van het lustrumboek zal dus plaatsvinden op **donderdag 11 oktober**. Dit zal op een speciale manier gebeuren: wilt u weten hoe? Langskomen zouden we zeggen. Ook oud-leden zijn door ons uitgenodigd. Mark van der Meijde, die tien jaar geleden de Domrenner oprichtte, heeft al laten weten aanwezig te zijn. Waar de presentatie plaats zal vinden is nog niet bekend. De locatie volgt zo snel mogelijk: hou voor de precieze details hierover uw mail en de Domrennerwebsite in de gaten.

We verwachten een grote vraag naar het lustrumboek: uw exemplaar reeds veilig stellen, is wellicht geen overbodige luxe! Reserveer daarom nu al een exemplaar door een mail te sturen naar almanak@domrenner.nl.

Tot de 11de oktober!

Maratona dles Dolomites.

Door Kim Pfeifer met commentaar van **Myrte Pfeifer**

In het najaar van 2006 had het idee postgevat om mee te doen aan de loting voor de Dolomieten marathon (DM). Ik werd ingeloot! Na een heel hectische winter (en een deel van het voorjaar) kon ik eindelijk aan de voorbereiding beginnen.

En ik, Myrte, heb vanaf toen moeten ondervinden hoe alles in het teken stond van deze voorbereiding; ik mocht niet meer altijd met haar samen gaan fietsen. Nee Kim ging een lange tocht maken en moest trainen.

Toen, begin mei, doorkruiste de liefde mijn pad. Ik kan jullie vertellen dat de liefde niet bevorderlijk is voor het aantal kilometers dat je maakt. Maar er zijn meer Domrenners die dat hebben mogen ervaren.

Op zondag 24 juni togen Dianne van Dutch Mountains, Myrte en ik in onze schitterende Ford Mondeo richting de Dolomieten (nadat we de inhoud van onze tassen nog even aan hadden gepast aan het toch wel frisse weertype van de Dolomieten).

Van onze navigator aan het thuisfront in de vorm van papa Pfeifer kregen we steeds routes om te fietsen gesmst. En dat heeft niets te maken met een gebrek aan eigen initiatief, maar alles met zijn overenthousiasme dat hij 2 fietsende dochters heeft. De hele week genoten we van prachtige bergen, het prima fietsweer (hoewel soms echt koud), en elkaars gezelligheid. Het fietsen zelf ging ook goed, dus dat bevorderde het enthousiasme alleen maar meer.

Zondag 1 juli was de grote dag, dan zou ik de Dolomieten marathon rijden! Op zaterdag 30 juni gierden de zenuwen door me heen. "Wat als ik val, wat als het afdalen echt heel eng is met al die mensen (voor degenen die mij nog niet kennen:

ik daal als een krant, al moet ik zeggen dat ik de laatste tijd veel vooruitgang heb geboekt), wat als...". Gelukkig wist mijn geliefde me via de telefoon te kalmeren.

Nou ja kalmeren...Ik en Dianne hebben ook nog eens flink op haar in zitten praten en op zaterdag Kim alles vertelt over een stuk van het middelste gedeelte van de DM, waar zij zelf niet meer aan toegekomen was om te verkennen en wat wij die dag hadden gefietst; Je hoeft je nergens zorgen over te maken, het is prima te doen.

Na een korte nachtrust ging om half 5 de wekker. Ik probeerde een ontbijt weg te werken, wat normaal nooit een probleem is, maar vandaag helaas wel.

Dianne en ik zitten met kleine oogjes en een kopje thee stilzwijgend naar haar te kijken. Met wat yoghurt en een boterham in mijn maag vertrek ik om half 6 naar de start. Wij zwaaien haar uit en wensen haar succes. Het is al licht en overal zie je fietsers vandaan komen die omlaag zoeven naar La Villa, het startplaatsje. Dianne en ik gaan ons bed weer in om nog even 2 uurtjes slaap te pakken want om 9.00 moeten we in Corvara zijn om aan te moedigen.

Ik sluit me aan bij onze Brabantse buurmannen, waar ik al snel weer afscheid van moet nemen. Bij de DM laten ze de vrouwen namelijk vrij ver vooraan starten. Om kwart over 6 zet mijn startvak zich heel langzaam in beweging. Voor ons ligt de Campolongo, de eerste klim. Hier zal ik over een paar uur voor de 2e keer overheen moeten. De eerste afdaling is vreselijk, overal mensen en sommigen willen veel harder dan op dat moment veilig is, maar doen het toch. Ik vraag me af waar ik aan begonnen ben en vergeet te genieten van de mist die zo mooi over het dal heen hangt. Na deze afdaling te hebben overleefd, begint direct de volgende klim, de Pordoi. Het is een prachtige klim met een weg die zich slingerend een weg naar boven baant

waardoor je goed alle fietsers boven en onder je kunt zien. De zon schijnt, maar het is nog koud. Ik voel me niet zo lekker vanwege het moeizame ontbijt, maar ik probeer goed door te fietsen. Boven stop ik niet, maar raas ik naar beneden. Dan is de Sella aan de beurt. Het gaat nu wat beter. Ik haal veel mensen in en zit in een lekker ritme waarbij ik een snelheid (nou ja..) weet vast te houden van 11 km/u.

Ondertussen zijn wij opgestaan en lopen we de Campolongo op om daar op de afgesproken plek te gaan staan om Kim aan te moedigen. De mensen die omhoog komen fietsen zien er nog redelijk fit uit, wat ons goede hoop geeft over Kim haar gemoedstoestand.

Zoefffff, alweer een afdaling en dan snel ik de Gardena op. De Gardena heeft een schitterende afdaling waar zelfs een krant als ik van geniet (al duik ik 1 x maar net niet over een vangrail). Ineens ben ik weer op de Campolongo, de 60 km die ik dan heb afgelegd heeft me iets meer dan 3 uur gekost. Mooi gemiddelde voor in de bergen. Op de Campolongo word ik deze keer omhoog gejuicht door toeschouwers, waaronder Myrte en Dianne.

Ze is in goeden doen en enthousiast en fietst gauw door.

Het wordt wat warmer en de route stijgt en daalt, stijgt en daalt, tot de volgende col: de Giau. De Giau is een moeilijke, want deze stijgt 10 km met een percentage van 12 procent. Bovendien heb ik inmiddels al 100 km afgelegd. Toch voel ik me nog aardig fris in de benen. Tot mijn verbazing klim ik vrij gemakkelijk omhoog, in tegenstelling tot veel anderen mensen, die zijn al overgestapt op harken. Veel pijn in mijn voeten (ik heb last van verzakte voorvoeten) dwingt me helaas regelmatig om af te stappen om de pijn even te laten zakken. Heel frustrerend!! Even denk ik dat ik nooit boven ga komen. Gelukkig lukt dat wel, ook door mijn bidons leeg te spreken over mijn voeten wat de pijn verlicht.

Wij zitten ondertussen op een terrasje genietend van de zon en een echte Italiaanse Cappuccino met een stukje apfelstrudel. Waarna wij gaan rondslenteren in het dorpje en wat winkeltjes in en uit lopen.

Dan ben ik eindelijk boven...en raas naar beneden. Halverwege de afdaling doen mijn voeten door de druk die er op staat echter zo'n pijn dat ik weer van mijn fiets af moet. Huilend van de pijn gooi ik mijn fiets op de grond. Waar ben ik in vredesnaam aan begonnen?! Ik wil echter niet opgeven en als de pijn iets is gezakt vervolg ik mijn weg naar beneden. Aansluitend op de afdaling van de Giau begint de klim naar de Falzarego, een vrij milde klim van 6 procent. Ik rij vrij lekker omhoog, wel moet ik door mijn voeten nog een keer even afstappen. Op de top van de Falzarego denk je dat je er bent, maar nee hoor, dan komt nog 1 km een steil stuk van de Valporola. Dat ik het daarna echt heb gehad is te zien op de foto die van me is gemaakt op de top. Ik heb het gehaald! Geen beklimmings meer, nu nog 15 km dalen en dan nog 4 km vals plat, dat is te doen. Ik word gefeliciteerd door een Amerikaan die zelf ook meedoet, hij vindt het 'amazing' and 'good for you!' dat ik het heb gehaald...en dan kom ik over de finish in Corvara. Een heel fijn en mooi moment. Vooral voor mijn voeten want de pijn is gestegen tot een ongekend hoogtepunt, ze staan in brand! Verdwaasd door vermoeidheid en de pijn lever ik mijn chip in. Ik krijg een fles Enervit aangereikt. Ik doe snel mijn schoenen uit en gooi de fles leeg over mijn witte sokken om de pijn wat te verlichten. Oranje van de Enervit op mijn sokken strompel ik naar Myrte en Dianne. Ik voel me fantastisch!

En wij zijn apetrots op haar dat het haar is gelukt!!!

Voluit geschreven

Vanuit een grijs verleden trokken zojuist flarden film aan mij voorbij. Met een brede grijns op mijn gezicht gaf ik mij over aan de waan van het moment en ik voelde mij weer het elfjarige jongetje op de Union. Zonder versnellingen, met velgremmen, het hoogste wat toentertijd haalbaar was voor jongetjes van elf. Braaf fietste ik elke ochtends naar school, een trip van ongeveer 7 kilometer tussen akkers, weilanden en koeien. Lang genoeg om 's zomers fris in de schoolbanken te verschijnen en bij het korten van de dagen kort genoeg om niet onderkoeld aan te schuiven bij rekenen, taal of aardrijkskunde. Het waren mooie tijden, tijdsdruk en deadlines bestonden nog niet; het enige waar ik me druk over hoefde te maken was om op tijd thuis te zijn voor het eten. In mijn herinneringen scheen de zon altijd en was alles goed, ik durf te stellen dat ik een mooie jeugd heb gehad.

En soms komt dit gevoel in volle glorie terug, onvoorspelbaar maar niet ongewenst, integendeel zelfs. Het gaat namelijk vrijwel altijd gepaard met de onbedwingbare drang om te fietsen, doelloos, intensief ontspannen, de buitenlucht met volle teugen verbruiken. Ook dit voert terug naar mijn herinneringen aan de Union. Want als de schooldag tot haar einde was gekomen, dan had de dag in ieder geval nog één feestje voor mij in petto, het stoplicht en de jongen met de moedervlek op zijn bovenlip. U zult zeggen, wat brengt een stoplicht en een jongen met een moedervlek op zijn bovenlip voor genoeg, welnu, ik zal het uitleggen. Op de weg naar huis moest er een grote provinciale weg overgestoken worden, na het stoplicht dat dit kruispunt regelde was het een rechte platte streep, twee wegen van links en een flauwe bocht naar huis. En bij dit stoplicht stond zo lang als ik me kan herinneren altijd de jongen met de moedervlek op zijn bovenlip. Eerst net als ik bij moeders achterop in het kinderzitje, later alleen, net als ik op een fiets met dikke banden. Alleen had hij een Gazelle, met terugtraprem, dat dan weer wel.

Waar het precies mis is gegaan weet ik niet meer, misschien was het ooit het kruisen van de blikken terwijl we bij moeder achterop zaten, misschien was het er gewoon ineens, zonder reden. Maar waar het op uitdraaide was dat er een ongezonde rivaliteit ontstond tussen de jongen en ik. De eerste keer was in groep zes, het had ook gisteren kunnen zijn. De jongen stond bij het stoplicht, nonchalant met een been aan de grond. Ik kwam aanfietsen vanuit het dorp, parkeerde mijn fiets naast de zijne en zette ook nonchalant een beentje aan de grond. De blikken kruisten weer en we begrepen elkaar, vanaf nu was het oorlog, fysiek en mentaal, maar dan wel op de fiets. Mijn hart sloeg een paar slagen over en mijn kinderlijke knuistjes zullen zich om het harde rubber van de handgrepen hebben vervat. Bij het oplichten van het groene fietsje gingen alle velgremmen los en fietste ik voor het eerst voor mijn leven. Met ferme slagen en een knarsende ketting trok ik op bij het stoplicht en de jongen met de moedervlek deed exact hetzelfde, het was nog drie kilometer naar huis, het leek oneindig. Vechtend om de eerste positie raceten de twee kereltjes compleet in de verzuring in volledige extase tussen de weilanden, akkers en koeien door. Druppeltjes zweet parelden van hun zwoegende roodverhitte gelaten.

Ik kan u vertellen dat het jongetje met de moedervlek en ik dit ritueel drie schooljaren lang, vier dagen per week voltrokken. In mijn herinnering werd de strijd elke week harder; er was bijna nooit een duidelijke verliezer, we waren aan elkaar gewaagd. In deze drie jaren hebben wij nooit een woord met elkaar gesproken, laat staan dat we wisten hoe de ander heette of waar hij woonde. Wel was er vrijwel elke dag diezelfde blik, woest, gespannen, doordringend en gespiegeld. Het extatische gevoel dat hiermee vergezeld ging is voor mij niet moeilijk om op te wekken, ik hoef alleen maar op een fiets te stappen, de rest gaat vanzelf.

Mark van Manen

Zaterdag 29 september:

	<i>Starttijd</i>	<i>Afstand</i>	<i>Omlopen</i>
Heren zonder licentie:	9:00 uur	65 km	5
Dames zonder licentie:	11:00 uur	40 km	3
Dames met licentie:	12:30 uur	65 km	5
Heren met licentie:	14:30 uur	90 km	7

Parcours

Het parcours van het NSK Wielrennen 2007 ligt in de gemeente Utrechtse Heuvelrug. Het is een omloop van ongeveer 12 kilometer, deze voert over maar liefst twee beklimmingen: de Ruitenberg en de Hoogstraat.

Een groot aantal Domrenners zal om de eer van de vereniging hoog te houden. Laat dus je gele Domrennerhart spreken, kom kijken en moedig onze helden aan!!!

De commissie van...

Vanavond kruipt de buitenbladredactie in de huid van de sponsorcommissie. Voor Wouter en Sjaak is dit gesneden koek, omdat beiden zowel deel uitmaken van de Buitenblad commissie als de sponsorcommissie. Om een objectieve waarneming te geven van de deze vergadering is ook Joris present. Het doel van dit werkbezoek is tweeledig; ten eerste dient dit verslag om de transparantie binnen de vereniging te bevorderen. Leden die niet in de commissie zitten willen zich nog wel eens afvragen wat de verschillende commissies nou eigenlijk doen. Voor het buitenblad is dit natuurlijk overduidelijk, het resultaat van deze vergaderingen vindt u 'in principe' elke twee maanden weer op uw deurmat. Het tweede doel van dit werkbezoek is om meer inzicht te krijgen in de gestructureerde manier van vergaderen binnen de sponsorcommissie. Op dit punt wil het nog wel eens mis gaan bij de buitenbladredactie. Vreemd genoeg lukt het de redactie ondanks herhaaldelijke pogingen niet om de buitenbladvergaderingen strak op de rails te houden. Vandaar ook dat tweemaandelijks editie van het BB wel eens vertraging op loopt.

Een goede voorbereiding is het halve werk. Chefkok Sjaak Veken begint daarom al vroeg met de voorbereidingen voor het commissiediner. Op het menu staan pannenkoeken met spek, stroop, poedersuiker, banaan en appel. Tijdens de voorbereidingen hangt er een serene rust in de keuken van het IBB. Slechts het hoge gepiep van de televisie weet de stilte te doorbreken. Wanneer Wouter Caro arriveert, komt er eindelijk leven in de brouwerij. Zelfs de huisgenoten van Chefkok Sjaak veren op wanneer Wouter binnen komt lopen. De goedgeluimde zongebruinde Buffel van Tuindorp doet uitgebreid verslag van zijn vakantie in Griekenland. Niet veel later komt ook Vis binnenzetten. In de veronderstelling dat de vergadering om 18:30 zou beginnen, en met het ontbreken van M&M beginnen de andere sponsorcommissieleden zich al lichtelijk zorgen te maken. Dit toont maar eens de hechte band binnen de

sponsorcommissie. Om 19:00 stipt komt ook Myrte binnen lopen. Mary-Rose heeft zo hard gefietst dat haar ketting het heeft begeven en dat betekent dat ze wat later zal zijn. Buiten regent het en onze gedachten glijden af naar de groep Domrenners die nu aan het koersen zijn op de NEB. Als Chefkok Sjaak een schaal met overheerlijke pannenkoeken op tafel zet zijn we de andere Domrenners al snel vergeten. In recordtempo worden de pannenkoeken naar binnen gebuffeld. Vervolgens wordt de maaltijd traditioneel afgesloten met een bakkie koffie.

Waar er tijdens de BB-vergaderingen standaard problemen zijn om een notulist aan te wijzen hanteert de Spcie de regel dat de persoon bij wie de vergadering is, dubbel de klos is. Deze heeft zowel de verantwoordelijkheid voor de maaltijd als voor de notulen. Met veel enthousiasme neemt Chefkok Sjaak dan ook de taak op zich om te notuleren. Volgens een vooraf rondgestuurde agenda komen de lopende zaken één voor één ter tafel. Punt één, mededelingen; Chefkok Sjaak begint dolenthousiast over de sportmarkt waar hij met iemand van Trias Fysiotherapie heeft gesproken. Zij heeft hem er op gewezen dat er wekelijks een gratis spreekuur is bij Olympos. Dit zou ook wel eens nuttig kunnen zijn voor de Domrenners. Ook heeft ze Sjaak aangeboden om een keer een damestraining te verzorgen. Punt twee, ingekomen post; is er niet. Punt drie, de vorige notulen; deze heeft De Buffel van Tuindorp wegens omstandigheden nog niet aan kunnen passen. Het is wel duidelijk, in sneltreinvaart fiets de Spcie. door alle punten van de notulen. Maar dan..., bij punt vier van de agenda, de stand van zaken op het gebied van sponsoring. Plotseling is de spanning voelbaar. Een morbide stilte maakt zich van de vergadering meester. Het is Chefkok Sjaak die het woord neemt. Vandaag heeft hij met beoogd sponsor, Rabobank gebeld. Bij het woord Rabobank spitsen de Spcieleden hun oren. Hoop glundert in hun ogen. Chefkok Sjaak probeert de boodschap nog op een subtiele manier te brengen. Maar het is te laat, euforie maakt plaats voor verdriet. Chefkok Sjaak brengt ze niet het nieuws waar ze al maanden naar toe hadden geleefd. Het sponsorcontract met de boeren leenbank leek in kannen en kruiken. Met een mondeling akkoord

de pecunia binnen. Het lot beschikte anders. De contactpersoon waarmee alle afspraken waren gemaakt bleek niet meer bij Rabo te werken. "Met pensioen" luidde de mededeling. Een sprankje hoop, op 27 augustus zou het Hoofd Sponsoring bij Rabo weer terug komen van vakantie en zou Chefkok Sjaak een nieuwe poging wagen.

Na alle miserie is er ook nog goed nieuws. Mary-Rose heeft met JP Dupree overlegd of hij er bezwaar tegen heeft als er een nieuwe sponsor op de Domrennerbroeken zou komen te staan. JP had hier geen bezwaren tegen. De kans is dan ook groot dat de Domrenners binnenkort met OGD op hun kont rond

rijden. Voor het ontwerp hiervan gaat Myrte samenwerken met semi-professioneel grafisch artieste Petra Stranger. Dat belooft wat.

Binnen een goede anderhalf uur zijn alle punten er doorheen gejaast. Verbazingwekkend met welk tempo de verschillende punten zijn behandeld. Nauwelijks te beschrijven. Dit verhaal had een uitgebreide analyse moeten worden, maar woorden schieten te kort. Daarom wil ik de Spcie. verzoeken om binnenkort ook de rest van de BBcie. eens een keer uit te nodigen voor een vergadering.

JvB

De commissie van ...

Wil jij ook in een commissie?

Dat kan!

De Domrenner kent verschillende commissies waar je komend jaar kan instappen:

- Adviescommissie
- Buitenblad commissie
- Crosscommissie
- Evenementencommissie
- Internetcommissie
- Kascommissie
- PR/Sponsorcommissie
- Toercommissie

Een leuke bezigheid voor een goed doel, en bovendien uitstekend voor op je CV!

Kijk voor meer informatie op **www.domrenner.nl**